

Nr 170

Utlåtande i anledning av väckta motioner angående statsbidrag till verkstads- och hantverkshus.

(1:a avd.)

I två likalydande motioner, väckta den ena inom första kammaren av herr *Theodor Johansson m. fl.* (I: 253) och den andra inom andra kammaren av herr *Andersson i Brämhult m. fl.* (II: 257), har hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att frågan om statsbidrag till verkstads- och hantverkshus, antingen genom återupptagande av den vilande utredningen angående småföretagens lokalfrågor eller genom annan särskild utredning, måtte prövas i så god tid, att proposition i ärendet kan föreläggas 1956 års riksdag.

Beträffande de skäl, motionärerna anfört till stöd för sin framställning, hänvisas till motionen II: 257.

Utskottet har tidigare understrukit den stora betydelse, som småföretagsamheten inom industri och hantverk utövar särskilt i syfte att åstadkomma ett mera differentierat näringsliv på landsbygden. Såväl ur befolkningspolitiska som allmänna ekonomiska synpunkter äro fördelar härigenom att vinna.

För hantverks- och småindustriföretag finnas för närvarande särskilda möjligheter att för olika ändamål erhålla lån av statsmedel. Sålunda finnas inrättade särskilda lånefonder, statens hantverkslånefond och fonden för hantverks- och småindustrikredit. Vidare bedriva företagareföreningar i vissa län med understöd av statsmedel en låneverksamhet, som är avsedd att stödja företagsamhet, varom här är fråga. Genom beslut av 1954 års riksdag utvidgades och förbättrades det statliga kreditstödet åt hantverk och småindustri. Sålunda inrättades ett system med statliga kreditgarantier. Genom detsamma avsågs att skapa möjlighet för hantverks- och småindustriföretag och därmed jämförliga företag att erhålla finansiell hjälp för nyetablering, utvidgning och rationalisering i sådana fall, där eget kapital eller bankmässiga säkerheter icke kan tillhandahållas i tillräcklig utsträckning. Därjämte var avsikten att garantigivningen i likhet med den verksamhet, som med statligt stöd bedrivs av vissa företagareföreningar, skulle ingå som ett led i en ur det allmännas synpunkter önskvärd lokalisering- och sysselsättningspolitik.

Genom det statliga kreditgarantisystemet skulle alltså möjligheter kunna beredas småföretagare att på ett bättre sätt än hittills lösa bl. a. sina lokal-

frågor. Tillkomsten av denna stödform och den under senare år utvidgade låneverksamhet, som bedrivs av företagareföreningarna, utgjorde huvudmotivet för att 1954 års riksdag (se bankoutskottets utlåtande nr 30) avslog motioner i samma syfte som de nu föreliggande.

Utskottet finner lämpligt och riktigt, att de möjligheter, som hittills öppnats för småföretagen, prövas, innan ytterligare åtgärder vidtagas på detta område. Utskottet kan därför icke tillstyrka de nu föreliggande motionerna. Därest emellertid erfarenheterna skulle visa, att på grund av exempelvis alltför stränga lånevillkor eller brist på kapital svårigheter äro för handen att i motionerna angivet syfte eller eljest utnyttja nu förefintliga stödåtgärder, förutsätter utskottet, att Kungl. Maj:t upptager denna fråga till förnyad prövning.

Utskottet hemställer,

att motionerna I: 253 och II: 257 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 15 november 1955

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet ha närvarit

från första kammaren: herrar Karl Andersson, Gustaf Karlsson, Ohlon, Iwar Anderson, Näsghård, Leander, Gillström, fröken Andersson, herrar Näsström, Hesselbom, Sundelin, Gustaf Andersson, Einar Persson och Jacobsson; samt

från andra kammaren: herrar Skoglund i Doverstorp, Ward, Malmberg i Skövde, Andersson i Malmö, Ståhl, Rubbestad, Åkerström, Hoppe, Staxäng, fröken Elmén, herrar Johansson i Mysinge, Petterson i Degerfors, Thapper, Karlsson i Olofström och fröken Vinge.